

TRYLLERINGEN.

(Et ægyptisk eventyr.)

I Ægyptens hovedstad, Kairo, staar endda den dag idag en stor bygning som heter Moristan. Nu er der ikke meget igjen av dens fordums herlighed, og den blir bare brukt til galehospital. Nogen reisende som en gang kom dit fortæller følgende: «Vi la merke til en liten pukkelrygget mand, fordi han ikke viste noget tegn paa galskap, men opførte sig likesaa fornuftig som os. Vi snakket med ham og spurte ham om hans skjæbne. Han var med engang villig til at fortælle os sin historie og begndte slik:

Man siger altid at den høieste lykke er at faa alt det man ønsker i verden, men det har været min ulykke at jeg har faat mine ønsker altfor fort opfyldt, og hvis jeg har ret til at klage over noget saa er det at skjæbnen aldrig har negtet mig noget.

Jeg er født i en landsby ved Nilen, ikke langt fra Kairo. Min far hette Fath Allah og var en simpel bonde, han var skattegraver ogsaa, slik som hans far hadde været før ham. Han var viss paa at landet var fuldt av skjulte skatter, men hvor meget han lette, fandt han ingen. Han opgav ikke haabet, hvis ikke han kunde finde dem, kunde kanske jeg, tænkte han og vilde at

jeg skulde begynde med det samme arbeide. Men det var skjæbnens vilje at jeg uten arbeide skulde faa tak i en stor skat, men den blev ogsaa aarsaken til den ulykke som har fulgt mig gjennem hele livet.

Da jeg var saa liten at jeg ikke kunde følge min far paa de lange vandringene hans, lekte jeg med de andre barna i landsbyen. Det var like ved en stor innsjø med aaser og store løvtrær omkring. I denne skogen var vor kjæreste lekeplads, her var vi hele dagen, badet os i sjøen og øvde os i at svømme.

En dag da jeg sprang ut i sjøen, støtte jeg paa noget haardt som jeg uvilkaarlig grep efter. Jeg skyndte mig op paa stranden med det og begyndte at gni av sjøgræsset som sat tykt paa det, og saa saa jeg at det var en ring. Den var av bronse, og der var en sortagtig sten i den som saa ut som et signet. Stenen var upolert, men paa overflaten var der skaaret ut nogen skrifttegn. Jeg var svært glad over at jeg hadde fundet denne ringen, og jeg stak den ind paa fingeren og begyndte at leke som ellers.

Nu var jeg snart seksten aar, og da syntes far jeg var saa gammel at jeg kunde begynde at hjelpe ham med arbeidet hans, men han vilde at jeg først skulde reise til Kairo og besøke en onkel som jeg aldrig hadde set før. Denne onkelen hette Achmed og var staldgut hos den rikeste bey i Kairo som ogsaa var guvernør over en av de største provinser, og far tænkte at det kanskje kunde bli til nytte for mig siden, hvis min onkel kom til at like mig.

Dengang var jeg ung, frisk og kraftig, hadde regelmæssige, pene træk, og et velbygget legeme. Jeg var ikke pukkelrygget, døv og indhul i brystet som jeg er

nu, jeg stammet ikke og jeg hadde ikke det sabelhugg som flænger ansigtet mit næsten tvers over. Gid Allah og profetene maa fordømme han som har gjort det i al evighet!

Min onkel likte mig, og han spurte min far om jeg kunde faa være der en stund. Min far sa ja, og jeg var aldeles vild av glæde over at jeg skulde faa bytte den elendige hytten vor og det tunge arbeidet med det prægtige slottet og ingenting at gjøre. Jeg hadde ikke andet at gjøre end at hjelpe min onkel litt, han tænkte at lære mig op, saa jeg siden kunde overta hans stilling. Men det stod skrevet i stjernene at jeg hverken skulde bli skattegraver som min far Fath Allah, eller staldgut hos en bey som min onkel, Achmed, nei, isteden skulde jeg bli døv, trangbrystet, stam, pukkelrygget og komme i Moristan som gal.

En dag var alle husets tjenere og slaver samlet til gjestebud, for det var en stor festdag. Jeg var ogsaa buden, for alle paa slottet likte mig. En skriver som førte regnskap for beyen var ogsaa der. Han hette Mallem Abyfanyus; han fik se ringen som jeg altid gik med paa fingeren, og han bad om at faa se nøiere paa den. Jeg tok den ikke av, men holdt haanden like bort til ham, og han saa længe og nøie paa den. «Disse skrifte tegn,» sa han, «er merkelige. De er uttrykt i fugleform, det vil si dette lands gamle billedskrift. Jeg kan ikke læse dem, og der er bare en eneste mand i hele Ægypten som kan gjøre det. Det er en olding som bor i et kloster i ørkenen Behar Belamah (den vandløse flods dal). Nu skal jeg snart ut paa reise og kræve indskatten for beyen, og da kommer jeg forbi det sted hvor den oldingen bor. Hvis du vil betro mig ringen,

saa skal jeg ta den med tilbake, og du skal samtidig faa greie paa hvad indskriften betyr.

Jeg vet ikke om det var en hemmelighetsfull magt som bandt mig til ringen, eller om det var nysgjerrighet som gjorde at jeg bestemte mig til at foreta denne reisen, som jeg trodde jeg skulde faa saa stor fornøielse av. Jeg sa at jeg ikke kunde faa ringen av, for fingeren var blit saa meget tykkere siden jeg satte den paa, men at jeg gjerne vil følge ham paa reisen, hvis jeg fik lov av min onkel. Jeg fik straks lov, og munter og glad begav jeg mig paa veien med skriveren.

Veien var storartet vakker saalænge den gik langs Nilen. Skriveren red paa et kraftig æsel, nogen ryttere fulgte os, men jeg og nogen tjenere og slaver gik tilfots. Nu tok vi av til venstre og kom ind i ørkenen, og da gik det langsomt fremover. Ret som det var sank vi saa dypt ned i sanden at vi hadde vondt for at komme op igjen. Vi tro paa skarpe stener, og den glødende sol brændte, men der var ikke et sted hvor vi kunde ta ind og hvile os.

Da vi hadde gaat en hel dag og en hel nat, kom vi endelig til en høide. Fra den kunde vi se dalen Behar Belamah. Paa den andre siden av dalen stod det munkekloster som vi skulde til, og vi begyndte da at gaa henimot det. Vi fik lov til at komme ind, men det var paa en merkelig maate de slap os ind. Vi maatte sætte os i en stor kurv som hang i en heiseindretning, og saa blev vi heist op og ind gjennom et vindu.

Det var alt saa sent at jeg ikke kunde faa snakke med oldingen før om morgenen, men jeg blev overladt til et par skidne og fillete munkers. Rimeligvis blev der sørget bedre for skriveren som var kristen end for

mig som var muhamedaner, ialfald saa jeg ikke mer til ham. Først førte de mig ut i en liten have hvor der stod et par bladløse trær. Saa satte de for mig et træfat med halvkokte erter og bønner og noget vand som smakte salt og bittert. Da jeg hadde spist, førte de mig ind til et mørkt og fugtig rum hvor jeg skulde være om natten.

Endda saa træt jeg var, kunde jeg ikke lukke et øie. Jeg laa paa bare stengulvet, for seng fandtes ikke, store sværmer av myg stak mig tilblods, og ret som det var følte jeg at ækle slanger for over mig. Det var ikke at tænke paa at faa hvile, og da jeg stod op om morgenen, var jeg endda trættere end om kvelden, og jeg var saa hoven i ansigtet at jeg næsten ikke kunde faa op øinene.

De kom med frokosten, det var de samme retter som om kvelden, og saa blev jeg da ført til den høiærværdige munk, som hette Makarius.

Makarius maatte en gang ha været svært høi, nu var han aldeles krumbøiet av alderdom. Han var aldeles skaldet, og det hvite skjeg naadde ham til livet. Øinene som blinket frem fra de store, hvite bryn, viste at han ikke hadde mistet noget av sin aandskraft.

Han saa nøie paa ringen og blev svært forbauset da han hadde læst indskriften. «Min søn,» sa han, «disse skrifttegn er ældre end alle de menneskeverk vi kjender. Dette er meningen med dem: «Hvad ønsker Murad?» Bare du siger eller tænker de ord: Murad ønsker det, saa sker alt hvad Murad ønsker. Du vet,» tilføiet han, «at navnet Murad betyr «ønske», ringens forrige eier har rimeligvis hett saa. Om han har hat den magt som indskriften sier, vet jeg ikke,

men har han hat den, saa har den nok ikke gjort ham lykkelig. Vor lykke bestaar ikke i at tilfredsstille alle ønsker, men i at kunne undertrykke dem og faa dem indenfor de rette grænser. For det menneskelige hjerte er umættelig, et opfyldt ønske fremkalder straks tusind andre som gjør os ulykkelige.» Jeg avbrød oldingen. «Ærværdige far,» sa jeg, «slike tanker passer nok for Deres alder, men jeg er ung og har ikke lyst til at følge denne lære. Jeg heter ogsaa Murad, og nu har jeg lyst til at se om ringen holder hvad den lover. Jeg er træt efter reisen og har ikke lyst til at nyde mere av gjestfriheten i dette kloster. Jeg vil straks til Kairo igjen, til det slot jeg var paa før, det er det samme paa hvilken maate det sker, dette ønsker Murad og jeg»

Jeg fik ikke sagt mere, jeg blev pludselig løftet op og styrtet ned paa et stort bord som jeg veltet med alt som stod paa det. Jeg fik næsten ikke tid til at se at jeg var i beyens slot i en sal hvor alle sat og spiste, før de allesammen faldt over mig med pryl og slag, fordi jeg forstyrret dem mens de spiste. Min onkel var den første som kjendte mig igjen, og han bad de andre holde op at slaa mig, saa han kunde faa vite hvad jeg hadde at si til min undskyldning. Jeg fortalte alt som var hændt mig, men ingen vilde tro hvad jeg sa. Nu kom der ind mat og drikke, og jeg satte mig og spiste med de andre. De sa alle at det jeg hadde fortalt var noget jeg hadde fundet paa, men nu begyndte de at fortælle alle slags merkelige tildragelser fra Kalifen av Bagdads, Harun al Raschids tid, da var der saa meget snak om aander, feer og troll, og de fortalte om den store pragt ved

kalifens hof. Slik gik dagen, maten smakte godt efter den elendige føde jeg hadde faat i klosteret, og da jeg gik og la mig, haabet jeg at jeg skulde faa sove bedre end jeg hadde gjort natten før.

Jeg sovnet med engang, men jeg drømte ustanselig om det jeg hadde hørt om kvelden. Skjønne billeder viste sig for mig, det ene vakrere end det andre. Pludselig reiste jeg mig op, men jeg var ikke rigtig ved samling, jeg syntes at det som hadde hendt mig i det sidste maatte være en drøm. Kalifens pragtfulde slot, som jeg hadde set i drømme, stod endda for mig, og næsten uten at vite av det, ropte jeg høit: «Aa gid jeg var der, gid jeg var i den store stad Bagdad!»

Jeg hadde ikke før sagt ordene, før jeg kjendte at jeg blev løftet i veiret av en usynlig arm. Pludselig slap den mig, og jeg styrtet ned i en elv, hvor jeg sank

like tilbunds, men jeg kom op igjen i en fart og svømte til lands. Jeg var virkelig faldt ned i Tigris, og nu var jeg i Bagdad, men jeg fik snart høre at det ikke var nogen kalif der længer, men at byen blev regjert av en tyrkisk pascha. Hele dagen gik jeg omkring i byen uten mat, for jeg eide ikke en skilling. Da kvel-den kom, satte jeg mig, træt og sulten som jeg var, under nogen trær som stod paa en haug, derfra kunde jeg se like ned i paschaens slot. Det var en stor bygning, rundt omkring var der vakre haver, der skinte lys ut fra alle vinduer, deilig musik lød derfra, og tjenerne løp frem og tilbake. Da jeg saa dette, blev jeg endda mer fortvilet over hvor vondt jeg selv hadde det.» «Her sitter jeg sulten og i mørke,» tænkte jeg ved mig selv, «mens paschaen har alt hvad han kan ønske sig. Aa om jeg ogsaa kunde faa litt av al den herligheten.» «Med det samme kom en lang række slaver ut fra paschaens slot, de hadde fakler i hændene, efter dem kom nogen andre slaver som bar guldfat og porselænsfat med de deiligste retter, og efter dem igjen kom musikere og sangere som spilte de deiligste melodier. Hele toget gjorde en ring om mig, og jeg skulde netop til at spise av maten, da der kom en ny skare ut fra slottet. Det var paschaens soldater og dørvogtere. Da de saa at de andre slaver forlot slottet, kom de og tvang dem tilbake igjen med slag og pryl. Nu kastet de sig over mig, og da jeg naturligvis ikke kunde forsvare mig mot dem, var det jo ganske rimelig at jeg ønsket at være paa et sted hvor de ikke kunde naa mig.

Jeg hadde ikke før tænkt ønsket, før det gik i op-

fyldelse. Jeg kunde først ikke opdage hvor det var jeg var kommet, for det var aldeles mørkt omkring mig, men da jeg hørte suk og klirren av lænker, skjønte jeg at jeg var i et fængsel, og at jeg ikke var alene. Jeg sov ikke hele natten, det var jeg altfor bedrøvet til. Næste morgen forstod jeg av fangenes snak at jeg var i et fængsel i Bagdad; alle de som var der, var blit grepet kvelden før, da de holdt paa at gjøre oprør mot paschaen, og de var alt dømt til døden. Gjennem et trangt lufthul saa jeg hvordan alt blev gjort istand til henrettelsen. Jeg hørte alt soldatene komme, og de vilde sikkert føre mig bort med de skyldige, for jeg kunde jo ikke forklare hvorledes jeg var kommet dit. Med det samme fængselsdøren aapnet sig, ropte jeg: «Hvem du saa er du som har ført mig hit, bring den ulykkelige Murad herfra igjen og saa langt bort som mulig.»

Med det samme forsvandt fængslet, og jeg sat paa en sivmatte utenfor et fakir-tempel ved Kinas grænse. Der var en masse fakirer som netop holdt paa med sine væmmelige avgudsdyrkelser. De hadde en mængde guder hugget i sten, det var en blanding av dyr og mennesker. Med det samme fakirene saa mig, trængte de sig omkring mig og skrek: «Himmelens guder være lovet som har sendt dig hit for at gjøre bod, Hvilken pine vælger du, for offeret maa være frivillig.»

Jeg svarte naturligvis ikke noget paa dette, men de lot mig ikke være i fred. De vilde jeg skulde være med paa de bodsøvelser som de selv holdt paa med. «Kom min bror,» sa en, «kom og slaa panden mot denne spidse stenen til du faar et like stort saar som jeg har.» «Det er meget bedre for din sjæls salighet,» sa en

anden, «hvis du henger dig op over flammene av et baal til du er halvstekt.» «Nei,» sa en tredje, «det er meget bedre om han gjør som mig og slaar fuldt av spiker og kroker i armer og ben. «En fakir med vilde, rullende øine tok mig i haanden og vilde trække mig med sig. «Kom med mig,» sa han, «saa skal vi ofre til gudernes gud, den store Dschakarnathi, vi vil kaste os under vognen hans og la os sønderknuse.» Jeg aapnet munden for at svare, da kom en fakir med en skuffe glødende kul og stak ind i munden paa mig, før jeg kunde forhindre det. Jeg spytted glørne fort ut igjen, og jeg ønsket oprigtig at jeg maatte bli flyttet til et sted, hvor disse gale mennesker ikke kunde naa mig. Det ønske blev ogsaa opfyldt, men efter det ufri-villige brændoffer til de indiske guder var min tunge saa forbrændt at jeg stammer fra den stund, som dere nok har lagt merke til.

Den værste djævel av fakirene vilde nok ikke hat mod til at følge mig dit hvor jeg nu kom. Jeg var i en dyp avgrund blandt bjergene paa øen Ceylon.

Paa den ene siden laa en uhyre løve, og paa den andre lurte en vældig tiger, og begge var de færdige til at kaste sig over mig. Jeg blev aldeles stiv av skræk, og jeg hadde jo ikke andet at ønske end at disse frygtelige dyr maatte bli ødelagt. Med det samme styrtet de mot hverandre uten at bry sig om mig mere. De slos og brølte saa det gav gjenlyd i klippene og rev hverandre i hjel med klør og tænder. Blodet strømmet, og tilslut faldt de begge stendøde ned for mine føtter. Nu var jeg kvit disse frygtelige fiender, men min stilling var allikevel forfærdelig. Bratte klippevægger

omgav mig paa alle kanter, saa det var umulig at komme væk, og sulten plaget mig skrækkelig.

Med engang fik jeg se et stort træ hvor der var fuldt av frugter i toppen. Det var svært høit, og stammen var glat uten en eneste gren, saa det var ikke let at komme op. Men jeg greide det tilslut, jeg grep efter frugtene, da kom et frygtelig slangehode mot mig. Jeg slap taket, og med en rasende fart gled jeg ned over stammen, saa det var merkelig jeg ikke brak baade armer og ben.

Det var en forfærdelig dag og nat. Jeg sat paa en sten og fik ikke sove, for sulten holdt mig vaaken. Desuten var jeg ræd for slangen som sat opi træet og kunde falde ned over mig hvert øieblik. Fra de døde dyrene steg det op en græsselig lugt som næsten holdt paa at kvæle mig, og det var da ganske naturlig at jeg ønsket mig bort baade fra slangen og dyrene.

Jeg hadde ikke før tænkt det, før de skrækkeligste

hyl gjenlød i klippene, det var en masse glenter, ørner, høker og ravner som skrek efter bytte, og en hel hær av schakaler og hyæner kom styrtende ned over klippene. Rovfuglene kastet sig over slangen og rev den istykker, og de firbente kastet sig over de døde dyr. Det saa ut som de ikke brød sig om mig, men jeg var sikker paa at de vilde ta fat paa mig bare de var færdige med de andre.

«Store Gud,» ropte jeg, «red mig. Jag disse skrækelige dyr langt bort og før mig til et sted hvor der er mennesker.» Med det samme brøt det løs et tordenveir saa skrækkelig at jeg trodde klippene skulde falde ned over mig. De vilde dyrene flygtet, og da jeg kom til mig selv igjen, laa jeg paa en eng i høit, bløtt græs. Der gik folk og arbeidet paa marken, og jeg skjønnte jeg var kommet til et frugtbart land.

Jeg var altsaa reddet, men de forfærdelige tordenbrak hadde gjort mig døv, og det er jeg endda. Jeg gik bort til nogen bønder og bad om mat og drikke, det fik jeg, og jeg levde nu godt og lykkelig hos dem en tid. Jeg maatte arbeide haardt, men jeg hadde alt hvad jeg trængte. Men det var min egen skyld at jeg mistet det altsammen igjen.

En dag laa jeg i hytten min og hvilte i den sterke middagshete. Tankene mine fór over hele jorden, men mest tænkte jeg paa hvor forskjellig menneskenes skjæbne er. Jeg tænkte paa de rike som kan faa alt hvad de ønsker sig uten at arbeide, og jeg selv maatte slite saa haardt. «Hvor godt slike har det,» tænkte jeg, «bare de gir ut litt guld hver dag, saa har de alt hvad de ønsker sig, aa, hadde jeg bare guld, meget guld!» Jeg snakket høit, men stemmen svigtet mig

pludselig, for jeg kunde ikke trække veiret. Det laa noget tungt over mig, saa jeg følte det som et helt bjerg. Jeg laa begravet under et bjerg av guldstykker, brystet mit var flattrøkt, hofterne mine var skjæve, og fra den tid er jeg slik i brystet.

«Ak», tænkte jeg, «denne skat blir min død, jeg burde ha ønsket mig magt som gir baade ære og berømmelse. Konge vil jeg være.»

Med det samme forsvandt alt gullet, og jeg var midt inde i Tatariet. Jeg red paa en prægtig hest, hadde deilige klær og var omringet av en stor hær. Jeg var konge av Samarkand og Bochara, og jeg hadde blit det i en uheldig stund. Der var et stort oprør mot mig, paa en slette møttes min hær og oprørerne, der blev et blodig slag, og min hær blev overvundet. Jeg var omringet av fiender, og en løftet alt sverdet mot mit hode. Ønsket om at undgaa faren fløi som et lyn gjennom hodet mit, men først traf hugget mig, og merket bærer jeg den dag i dag.

Idet jeg ønsket at bli reddet, fór der ogsaa en masse andre tanker gjennom mit sind. Jeg ærgret mig over at jeg var blit konge i en saa uheldig stund, hvorfor kunde jeg ikke faat nyde de goder som følger med en slik stilling. Jeg ønsket at komme langt bort fra krig, men jeg ønsket at faa det slik at jeg ikke behøvde gjøre noget, men at jeg hadde et pragtfuldt slot og alle gode ting. Disse tanker visste jeg næsten ikke om selv, men for ringens usynlige aand var de ikke skjult. Pludselig stod jeg i en prægtig pavillion med marmorsøiler, en deilig duft fylgte luften, og den deiligste musik lød gjennom værelset. Midt i værelset var der et stort bassin, fire vakre kvinder stod ved det, de

skulde rimeligvis til at gaa i bad, men da de fik se en mand dækket med blod og støv, gav de sig til at skrike høit. Med det samme styrtet fire sorte mennesker med flammende øine og dolker i hænderne ind paa mig. Jeg fandt det bedst ikke at gi mig av med de elendige slaver som altsaa ikke visste at jeg var deres herre, og saa tok jeg igjen min tilflugt til aanden.

«O mægtige aand,» ropte jeg, «red mig fra morderdolkene.»

Slavene, kvindene og det hele forsvandt med engang, og jeg var alene i en ørken paa en ø i det Sudi-ske Hav. Jeg gik længe omkring og lette efter noget jeg kunde spise. Om kvelden kom jeg til en skog, der fandt jeg nogen frugter som jeg spiste graadig.

Jeg la mig i en klippehule, og jeg faldt i en dyp søvn. Med det samme jeg sovnet, kom jeg til at tænke paa min underlige stilling. Jeg visste jo at jeg kunde komme bort bare jeg ønsket det. Men jeg var kjed av at ta imot hjælp av den som bare gjorde mig vondt, og jeg tænkte at fra nu av var det bedst ikke at ha nogen ønsker. Først bestemte jeg mig da til at bli hvor jeg var, det saa ut til at landet var frugtbarere naar man kom længere indover, jeg saa ingen vilde dyr, men jeg syntes nok det skulde være hyggelig at se mennesker. Da jeg vaaknet var jeg omringet av en flok hæslige nakne vilde. De hadde malt kroppen sin med alle slags farver, og de hadde vaaben de truet mig med, saa jeg kunde ikke tænke paa at gjøre motstand. De tok klærne av mig og surret mig med sterke rep, saa jeg ikke kunde røre mig. De bandt hændene og benene mine og trykket hodet ned mellem knærne, saa jeg lignet mere en pakke end et menneske. De løftet

mig op og bar mig bort til et aapent sted i skogen hvor nogen andre vilde ventet paa dem. Da de saa kamera-tene kom med mig, satte de i et hyl som gjorde mig sykkavskræk. De la mig ned ved siden av et stort baal, og jeg studerte paa om jeg skulde ofres til ære for avgudene, eller om de hadde tænkt at spise mig. De knælte for ilden, og jeg skjønnte da at de var ild-tilbedere.

Under fæle hyl som skulde være lovsanger til ære for deres gud, grep de mig og vilde kaste mig op paa baalet. Da ropte jeg næsten uten at jeg selv visste om det: «Aand, frels mig fra ilden og før mig tilbake til mit fædreland.»

Aanden ventet ikke længe med at gjøre hvad jeg bad den om, jeg var straks i mit fædreland, og paa et sted hvor jeg var sikker for ilden. Jeg var fire hundrede alen under jorden i den dypeste brønd i Kairos citadel. Jeg hadde glemt at be ham fri mig fra repene jeg var bundet med, og med sin sedvanlige ondskap gjorde han ikke mer end akkurat hvad jeg bad om. Jeg var næsten naken, og jeg kunde ikke røre et lem, det iskolde vand gjorde mig næsten gal, jeg tænkte ikke paa redning længer, men da jeg holdt paa at drukne, sukket jeg: «Ak, gid jeg var likesaa høit over jorden som jeg nu er under den.»

I samme øieblik var jeg paa toppen av den høieste pyramide i Gizen. Endda saa forfærdelig det var, glædet jeg mig over at se himmelen og føle at jeg kunde puste frit. Med stor møyie slæpte jeg mig saa langt ut jeg kunde. Ved det løsnet nogen av repene, saa jeg kunde stikke hodet frem over kanten og se ned paa jorden.

Paa sandsletten like under pyramiden stod to bønder og grov i jorden. Den ene løftet hodet, og jeg saa det var min far. «Aa far,» ropte jeg, «gid jeg var dernede hos dig.» Med det samme følte jeg at jeg styrtet ned fra pyramidens top og rullet som en kule fra sten til sten, til jeg naadde jorden. Da faldt jeg som en livløs masse ned i den grav som min far og hans kamerat hadde gravet i sanden. Min far blev ganske skrækslagen da han kjendte mig igjen. Han skyndte sig at løse repene og tok mig med sig til Kairo hvor lægene behandlet mig. Først trodde de at jeg var død, men en lærd læge som blev tilkaldt, opdaget livstegn hos mig, men efter det frygtelige fald blev jeg pukkelryg-

get, og det er jeg den dag i dag, og derfor har jeg ogsaa økenavnet Abu Kaleb (den pukkelryggede).

Mine slegtninger saa nu at jeg ikke dugde til noget arbeide, de trodde ogsaa at jeg hadde mistet forstanden, derfor sendte de mig til Moristan. Her lever jeg rolig og tilfreds, og jeg tænker ikke paa at forlate dette sted. Jeg fordrer ikke nogen lykke, og jeg ønsker ikke noget mer. Jeg har ringen endda, men jeg gaar aldrig til aanden med en bøn mer, og han maa vel være den aand som har mindst at gjøre av alle dem som forlot Dschinistan for at blande sig i denne verdens strid og møie.»

Her endte Murad sin fortælling som vi hadde hørt paa med største forundring. Vi tvilte ikke paa at det han hadde fortalt os var sandt naar vi saa merkene paa kroppen hans. Vi fik ogsaa se ringen, men vi skyndte os at gi ham den igjen, for vi var rædde for at aanden skulde gjøre os til sine slaver naar vi hadde den i haanden.

Med det samme Murad stak den paa fingeren igjen, hørte vi en støi. En flok gale hadde nærmet sig uten at vi hadde lagt merke til det, og de hadde hørt paa fortællingen om den vidunderlige ring, hvis eiermand kunde faa alt hvad han ønsket.

Nu kom de med skrik og skraal ut fra det sted de hadde gjemt sig, og de kastet sig over Murad og vilde ta fra ham ringen. Da han saa han ikke kunde værge sig for dem, slæpte han sig bort til en stor brønd som var ute i gaarden og kastet ringen ned i den. De gale blev nu aldeles rasende og styrtet sig ned i brønden, den ene ovenpaa den andre, og de slæpte Murad med sig, og de hadde ganske sikkert druknet allesammen

hvis der ikke var kommet hjælp, saa de var blit trukket op. Den sidste som kom op var Murad, men det var umulig at faa liv i ham igjen. Han var død.

Vi gik bort fra det uhyggelige sted i dype tanker over skjebnens merkelige tilskikkelser, og vi passet os godt for at fortælle nogen om den vidunderlige ring som ligger paa bunden av den dype brønd i Moristan.
